

Sygn. akt II K 430/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Skibińska

Protokolant: Adrianna Pędzich

po rozpoznaniu

sprawy C. T.

syna L. i A.

u. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w J., województwo (...), w okresie od 1 stycznia 2019 r. do nadal nie dopełnił obowiązku zawiadomienia tut. organu podatkowego o zmianie danych objętych złożonym 20 czerwca 2018 r. zeznaniem podatkowym PIT-39 w sprawie podatku dochodowego od sprzedaży 13 kwietnia 2016 r. za kwotę 165.000,00 zł nabytego 26 marca 2015 r. za kwotę 34.893,74 zł lokalu mieszkalnego położonego w J. Al. (...) i nie wpłacił należnego podatku, czym naraził go na uszczuplenie w kwocie 24.573,00 zł, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. A-c, art. 19, art. 21 ust. 1 pkt 131 stosownie do art. 21 ust. 25 i 26, art. 30e, art. 45 ust. 1 i 1a pkt 3 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s.

I. uznaje oskarżonego **C. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, że popełnił go 1 stycznia 2019 r., tj. czynu z art. 56 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 110 (sto dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. N. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oraz dalej idącą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesięciu sześciu złotych sześćdziesięciu groszy) tytułem podatku od towarów i usług,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonego **C. T.** od kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 430/22

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. T. w J., województwo (...), w okresie od 1 stycznia 2019 r. do nadal nie dopełnił obowiązku zawiadomienia tut. organu podatkowego o zmianie danych objętych złożonym 20 czerwca 2018 r. zeznaniem podatkowym PIT-39 w sprawie podatku dochodowego od sprzedaży 13 kwietnia 2016 r. za kwotę 165.000,00 zł nabytego 26 marca 2015 r. za kwotę 34.893,74 zł lokalu mieszkalnego

położonego w J. Al. (...) i nie wpłacił należnego podatku, czym naraził go na uszczuplenie w kwocie 24.573,00 zł, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. A-c, art. 19, art. 21 ust. 1 pkt 131 stosownie do art. 21 ust. 25 i 26, art. 30e, art. 45 ust. 1 i 1a pkt 3 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426 ze zm.),

Dowód: deklaracja – k. 3, informacja z CEIDG – k. 4,

C. T. nie był uprzednio karany.

Dowód: dane o niekaralności – k. 11.

Sąd zważył, co następuje:

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana

C. T. jest zdolny do zawinienia. Osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie była niepoczytalny, jak również nie pozostawała w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej. Brak podstaw do przyjęcia odmiennych ustaleń w tym zakresie.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. C. T. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Czynem tym wypełnił znamiona czynu określonego w art. 56 § 2 k.k.s.

Dokonując wymiaru kary Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące i obciążające wobec oskarżonego. Okolicznością łagodzącą była dla oskarżonego jego uprzednia niekaralność. Jednocześnie Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności obciążających. Dokonując wymiaru kary Sąd miał na uwadze wysokość ciężących na oskarżonym zobowiązań podatkowych i związanych z tym dodatkowych dolegliwości w postaci oczywistych odsetek za opóźnienie, które w ocenie Sądu stanowią już dolegliwość dla oskarżonego. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonego będzie kara grzywny wskazana w punkcie pierwszym wyroku. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uświadomi mu naganność tego typu postępowania oraz winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze znaczne zaległości podatkowe obciążające oskarżonego Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.